

Faulkner al Santuari

E. H. Sánchez Cuenca

carn trèmola de pecat que nomia Lee Remick (que encarnava la tempestuosa Temple Drake) amb enagos negres de setí disposada a endur-se'n per davant un Yves Montand que no acabava d'escapar de la cabina d'aquell salari de la por. Més despistat que mai, entre incests viscosos, amb un Bradford Dillman vidriós i xop d'alcohol i suor, el francès Montand, després d'haver constituït una parella de fet explosiva amb Marilyn a *El multimilionari* (1960) i a la vida real, culminava el despropòsit d'un contracte equivocat, tant com el del director Tony Richardson, captat erròniament per Hollywood des de la seva Anglaterra irada del free cinema. Aquell experiment no quallava. Potser per això es va poder

estrenar a Espanya, la reserva moral en què *Santuari*, la novel·la base d'aquell poti-poti, no estava autoritzada. I amb raó. Era una càrrega de dinamita que feia saltar per l'aire institucions tan espanyoles (i tan nord-americanes) com família, municipi i sindicat.

Albert Camus, faulknerià per amor, havia mort l'any anterior, però havia deixat escrita una sentència memorable: "*Santuari* significa la intrusió de la tragèdia grega a la novel·la policíaca". Vinti-i-cinc anys més tard vàrem poder estrenar una edició espanyola. Hi va arribar tard: els pecadors ja havíem llegit les aventures de Temple Drake en edicions clandestines. ❖

Si es pren el significat espuri, però periodísticament consolidat, del terme *santuari*, no hi ha el més mínim dubte que Espanya, el 1962, n'era un dels més autèntics de l'època. Baluard fortalesa, refugi, la reserva moral d'Europa s'exhibia aleshores davant del món corromput en tota la seva esplendor. El senyor Faulkner, per exemple, no tenia suficients virtuts perquè el llegissin i es trobava aclaparadorament sobrat de pecats i d'afronts perquè fins i tot l'excomunicassin. D'això, se n'encarregaria, en darrer terme, un ministre gallec "*y ribarne*", que s'havia apoderat de les llibreries quinze anys abans d'afirmar que "*la calle es mía*".

William Faulkner havia escrit ja potser milions de paraules sobre el profund sud d'Estats Units, havia patit per elitista?, per victimista?, per agnòstic del cine? el món de Hollywood; li havien concedit el Premi Nobel (1949) i era al final de la seva vida. Al santuari espanyol, però, només era present amagat rere dels mostradors, sotmès a aquell codi fins i tot tendre, però sempre eficaçment còmplice que s'establia en les transaccions clandestines entre llibrers roigs i lectors roigs. I vet aquí que va arribar a les pantalles espanyoles una estranya pel·lícula nord-americana titulada *Rèquiem per una dona*. Allà s'hi mig amagava una moixa humida damunt d'una teulada de cotó tòrrid,

